

Ami erélyes intézkedés történt, az 1923 óta történt és folyik ernyedetlenül és rendszeresen: az erdők tartamos fenntartását biztosító munka. Ilyen értelemben óhajtom az Országos Erdészeti Egyesület minden egyes tagjának a mi erdeinket bemutatni. A mi munkánkkal járó költségeket az az ősrégi város lakossága fedezi és fedezte a múltban is, amely város a „Trianon“-i határok folytán a haldokolva vonagló ember képét tárja elénk, mert vidékét lecsónkították s itt áll, mint panaszos szájalmasa a szétdarabolt csonka Hazának. Vigyék el az Igen Tisztelt Tagtársak, hogy van itt a nyugati végeken egy szerény viszonyok közt élő, de hagyományokban gazdag őspatinájú, természeti szépségekkel megáldott kultúrvároska, melynek éltető tagjait leszaggatták, de kultúráját teljes erőfeszítéssel igyekeznek fenntarani.

---

## A legelőgazda könyve

Gyakorlati útmutatás a közlegelők megjavítására és rendszeres használatára. A m. kir. földművelésügyi miniszter megbízásából írta **Bíró János**.  
1928. Nagyoktáv 348. oldal. 24 színes táblával.

A magyar erdőgazdát közelről érdeklik a legelők, országunknak még a közelmúltban legelhanyagoltabb területei. Ezek rendszertelen használata szolgáltatta legtöbbször azoknak a kopár és vízmosásos területeknek, amelyek erdősítés útján való feljavítása temérdek pénzbe került és nem mindig hálás feladata volt az erdészetnek.

A legelők elhanyagoltságának megszüntetését ezért épen az erdészeti szorgalmazta legkorábban és idősebb szaktársaink *Téglás Károlynak*, idő előtt elhunyt jelesünknek idevágó kezdeményezésére és irodalmi működésére bizonyára visszaemlékeznek.

Azóta változott a helyzet. Jeles mezőgazdák, felismerve a helyzet tarthatatlanságát, felkarolták a legelők rendszeres kezelését, a *legelőgazdaság* jelentőségben nyert és a kormány is gondot fordított az egykor alig figyelemre méltított gazdasági ágra, amelynek akkorában alig volt más programja, mint tönkretenni a meglévő legelőket s aztán újakat követelni az erdő rovására.

A változott viszonyoknak, egy jobb jövő hajnalhasadásának örvendetes jeleként üdvözölhetjük azt a tényt, hogy a legelőgazdaság szabályai immár kodifikálva vannak, nagy tudással és gyakorlati érzéssel összefoglalva, díszes, ízléses kiállításal fekszenek előttünk a jelzett könyv alakjában. És ketős örömmel olvassuk e könyv élén *Bíró János* nevét, aki korábbi erdőfelügyelői működési köréből kilépve, már évek hosszú sora óta a legelőgazdaságnak szenteli nagy és értékes munkaerejét.

*Bíró János* 1903-ban *Sándor János* mellett kezdte meg az ú. n. Székely-akció legsürgősebb, de egyúttal legnehezebb teendőjét, a székelyföldi legelők javítását, majd folytatta munkásságát a székelyföldi miniszteri kirendeltség keretében. Felkerülve a földművelésügyi minisztérium „legelőosztályába“, már sokoldalú gyakorlati tapasztalatra támaszkodott, amely alapos elméleti tudásával párosulva, valóban hivatottá tette ily szakkönyv megírására, amely nagy hézagot pótol a magyar gazdasági irodalomban.

A legelőgazdaság minden ágára kiterjedő munka „Talajvédelem” c. fejezete a kopárfásításnak, a vízmosáskötésnek és a legelőfásításnak alapos tudással megírt lapokat szentel és megjelöli azt a területet, amelyen az erdészet a legelőgazdasággal teljes harmóniában kapcsolódik.

Ha tehát *Bíró János* pályafutása el is vált a tulajdonképeni erdőgazdaságtól, mégis szomszéd, rokon területen mozgott és szívében nem szakadt el tőlünk. A legelőgazdaság megteremtése és ezzel a kopárok keletkezésének *megelőzése* nemcsak gazdasági feladat, hanem nagy erdészeti jelentőségű teljesítmény is, nemes élethivatás.

Valóban becses munkáját melegen ajánljuk olvasóink figyelmébe, kik közül alig lesz valaki, aki azt ne olvashatná haszon nélkül.

Különös elismerés illeti *Mayer János* földművelésügyi minisztert a mű kiadásának lehetővé tételéért.

*Bíró János* könyvének egy tömörített rövid kiadása „A legelőgazda útmutatója” címen külön is megjelent a földműv. min. kiadásában.

*Bund Károly.*